

Åpning av utstillingen til **Berit Overgård**

i Ski kunstforening, Ski rådhus, lørdag 23. mars 2019

v/kulturjournalist Ole Kjeldsberg Endresen

Plastposer, bæreposer, handleposer, Rema-poser, skoposer, brødposer, lompeposer, Kiwi-poser, epleposer, gulrotposer, Coop-poser, soveposer, nei, men søppelposer, Lecaposer, fjoseposer, sukkertøyposer, Jacobs-poser, gaveposer, fraktposer, takeaway-poser, Meny-poser, blomsterposer, Bunnpris-poser, poseplast, plostepas, slapestop og talestopp ... det er lett å gå surr i all plasten. Og dette er bare en bitteliten del av alle plastposene vi omgir oss med. Og dette igjen er bare en brøkdel av alt som produseres av plast. Berit Overgaard konsentrerer seg klokkelig om én plastgjenstand, nemlig den klassiske plastposen, i sin protest mot at plastavfallet står i ferd med å kvele kloden vår.

Den eneste forskjellen mellom billedkunstneren Berit Overgaard og de 40.000 barn og unge som i går demonstrerte over hele landet mot klimaendringene og politikerne som ikke tar det på alvor, det er alderen.

For Berit protesterer også. Hun fanger inn plasten i åklevv, sier hun. Ikke sånn ute i naturen, skjønt det kan vel også bli aktuelt når plasthaugene blåser av gårde med den stadig sterkere klimavinden. Nei, hun gir ektefellen noen kroner og jager ham ut i Drøbaks kulturlandskap. En halv time senere dukker han opp med en stor bunke Rema-poser, som Berit klipper opp i lange strimler og deretter setter seg ved oppstadveven for å lage ruteåkler.

Hun er engasjert, og sikkert også irritert, over sine medmennesker, som kaster fra seg plast i hauger på land og til sjøs. Mye finnes igjen i magen på fisk, fugler og dyr, og på de store havene driver kvadratkilometer med plastøyer. Men plasten som materiale er kommet for å bli i mangel av erstatningsmaterialer, sukker hun.

Tross irritasjonen kommer engasjementet ut i den andre enden av veven med de vakreste ruteåkler i geometriske, ornamentale mønstre, slik tradisjonen var på gårdene i tidligere tider. Mønstrene er feminine, fargene også, det kan dere se selv. Bortsett fra at det tar tid, månedsvis og enda lenger, å veve et stort teppe, er det i tillegg komplisert å veve med plaststrimler. Derfor legger

hun inn en tråd av kunstvev i noen partier– både av praktiske, estetiske og tradisjonelle grunner.

Gjennom 40 år som profesjonell kunstner med billedvev som spesialitet, med mer enn 40 separatutstillinger og deltakelse i 50 kollektivutstillinger, har Berit Overgaard innimellom måttet ta pustepauser fra veven. Og da ble det maleri og installasjoner.

I forbindelse med flerårige opphold i Moskva og senere i Kirkenes, kom i kontakt med en mye eldre herre, den revolusjonære Lenin. Han fikk plass i mange av kunstprosjektene hennes inntil hun for 2-3 år siden begravde ham i Drøbak. Begravelsesfølget var et kunstprosjekt i seg selv. - Men døde ikke Lenin for nesten hundre år siden, undret et dansk ektepar som hadde forvillet seg inn i Drøbak og så det tause følget som vandret rundt i sentrum.

Det viste seg å være mye lettere for Berit å selge de fargerike billedskapene, som publikum stadig etterspør. Dette er malerier på treplater til å legge sammen, slik at man også kan ta dem med på kortere og lengre reiser. Akrylmaleriene på denne utstillingen er heller ikke større enn at de kan tas med på reise, men etter at de er betalt, selvsagt. Motivene er forstørrelser av ornamenter fra hennes egne ruteåkler.

For en god del år sidene laget Berit et stort teppe av bare Rema-poser, altså bæreposene til Rema 1000. Stor var gleden da det viste seg at Reitan-familien syntes det var en god idé og kjøpte likegodt teppet. Her bør Norgesgruppen og Johansson-familien kjenne sin besøkelsestid og bidra til plastkunstens fremme.

Det bør også den kommende storkommunen Nordre Follo. Et havreaks vil absolutt gjøre seg i et ruteåkle.

Hvis dere synes disse teppene er store, og det er de jo, så skal der vite at hennes mest kjente verk er et 14 meter høyt billedvev laget i 1997 til Justervesenets bygg på Kjeller og med tittelen «Hommage á Newton».

Dette er Berit Overgaards første utstilling i Ski. Hun har tatt skrittet fra kunstnerbyen Drøbak ved havet til sovebyen Ski i innlandet. Og håper å kunne vekke både miljøbevisstheten og interessen for den gamle norske husflidstradisjonen, men denne gang i plast.

Med dette erklæres utstillingen «Et tekstilt miljøprosjekt» for åpnet.